

luffede Sture for Arbejderne til at være i og til Opbevaring af deres Værktøi, og dels paa at opfylde et Slags Dyrebeskyttelseskrav eller at forskinde Dyrplageri, idet det foreskriver, at Indtjorfselen til og Kjørebanelen paa Byggepladsen stedsse skulle holdes i forsvarlig Stand, og at, hvor Byggepladsen ikke er brolagt, skal saavel Indtjorfselen som Kjørebanelen farborgjores ved Blankebrolægning paatværs med Underliggere paalangs eller paa anden efter Politiets Skjøn forsvarlig Maade. Naar det overlades til Politiet at afgjøre, hvorvidt disse Foranstaltninger i de enkelte Tilfælde ere nødvendige, skal jeg heller ikke indvende Noget herimod. — Vædringsforlagene Nr. 35 og 36 anser jeg heller ikke for at være af en saadan Natur, at man kan nære Betænkelse ved at gaa ind paa dem. — Vædringsforlaget Nr. 37 hører til dem, der blive omtalte senere. — Vædringsforlaget Nr. 38 til § 25 er derimod mere end en blot Redaktion og kan egenlig heller ikke siges at være en Konsekvens af andre Vædringsforlag, men foretager snarere en Vædring i Stadslægens Stilling i Bygningskommissionen. Stadslæggen skal jo deltaage i Afgjørelsen af alle Sager, men dette Vædringsforlag gaar i Virkeligheden ud paa meget væsentligt at indskrænke den Indflydelse, som Stadslæggen efter Lovforlaget skulde have. Lovforlaget siger, at der skal indhentes Erklæring fra Stadslæggen, naar Bestaffenheden af den Grund, hvorpaa et Hus indrettet til Beboelse skal opføres, giver Anledning dertil, og saa hedder det videre, at de af Stadslæggen i hans Erklæring stillede Fordringer til Grundens Forbedring blive da at følge. Det er altsaa Lovforlagets Mening, at Stadslægens Krav, som naturligtvis ere begrundede i hygieiniske Hensyn, skulle tilfredsstilles. De kunne ikke kritiseres, i alt Fald ikke paa dette Punkt, de kunne kun kritiseres gjennem en Klage til Justitsministeriet, men skulle respekteres af Bygningsautoriteterne. Naar man nu ændrer Bestemmelsen, saaledes som Flertallet foreslaar, bliver det i alt Fald ikke klart, om dette fremdeles skal være Meningen. Thi Vædringsforlaget gaar ud paa, at naar man har indhentet Stadslægens Erklæring om Byggegrundens Bestaffenhed, skal Bygningsinspektøren i Henhold til denne Erklæring stille sine Fordringer med Hensyn til Grundens Forbedring. Dette „i Henhold til denne Erklæring“ stiller det noget mere usikkert, om Meningen er, at Bygningsinspektøren ubetinget skal følge Stadslægens Erklæring, hvad jeg dog anser for det rig-

tigste. Det forekommer mig derfor betænkligt at foretage en saadan Vædring, som maaste er ment saaledes og i alt Fald let kan blive forstaaet saaledes, at den ikke ubetinget skal følges. — Imod Vædringsforlagene Nr. 39 og 40 skal jeg ikke gjøre nogen Indvending. Derimod tror jeg ikke at kunne tilraade Vædringsforlagene Nr. 41 og 42, som ere stillede af et Mindretal. — Vædringsforlagene Nr. 43, 44 og 45 til § 27 skal jeg ikke modsette mig. — Med Hensyn til Vædringsforlagene til § 28 skal jeg blot bemærke, at jeg egentlig ikke tror, at den Ugunst imod Bindingsværk, som lægger sig for Dagen i disse Forlag, er ganske retfærdig. Brandhensynet kan jo ikke have været det afgjørende; thi selve Flertallets Forlag medfører, at Skille rummene kunne være af Blanke, altsaa af et mere brandfarligt Materiale end Bindingsværk. Jeg tror heller ikke, at man kan sige, at det er Bindingsværkets Skyld, at der undertiden fremkommer Revner i Skillevæggene. De fremkomme vistnok snarere derved, at Bjælkerne svinde og som Folge deraf Væggen synker lidt. Men dette er selvfølgelig heller ikke noget Punkt af den Bestaffenhed, at man skulde blive uenig derom, naar man ibrigt kan blive enig om Lovforlaget. — Vi komme da til Vædringsforlaget Nr. 49, som er stillet af et Mindretal. Det gaar jo endnu videre i sine Fordringer end Flertallets Forlag, og naar jeg allerede har Betænkelse ved Flertallets Forlag i denne Henseende, maa jeg selvfølgelig saa meget mere have det ved Mindretallets. — Hvad angaar Vædringsforlaget under Nr. 50 til § 30, som er stillet af den ærede Ordfører alene, medens det øvrige Udvalg ikke er gaaet med dertil, skal jeg bemærke, at jeg dog ikke kan tro, at alle de Ulemper, som den ærede Ordfører fremhævede, skulle følge af den Regel, som Lovforlaget indeholder. Det er jo vistnok det Heldigste, at man kommer bort fra, at Brandmurene ere fælles for to til hinanden stødende Eiendomme, og da Paragrafen jo kun angaar Bygninger, der opføres i Fremtiden, forekommer det mig, at det er det Rigtigste ad den Vej at se at komme til, at hver Bygning har sin Brandmur, saaledes at dette Fællesskab med Hensyn til Brandmur forhindres. Jeg skulde derfor anbefale i dette Tilfælde at følge det øvrige Udvalg, som paa dette Punkt er uenigt med Ordføreren. — Hvad angaar Vædringsforlagene under Nr. 51 og 52, skal jeg ikke indvende Noget imod dem. — Vædringsforlaget under Nr. 53 til § 36 er en betydelig Skærpselse af de gjældende Regler, men naar